

ΜΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ ΦΙΛΙΑΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ DANIJELA KNEZ ΚΑΙ ΤΟΝ IVAN DRAJZL

RareDiseaseDay.org

Ο Λουκάς λατρεύει να παίζει, και όπως κάθε παιδί αγαπάει τα παιχνίδια του. Διαβάζει βιβλία και παίζει με φανταστικά αεροπλάνα και λούτρινα ζώακια.

Συχνά αφήνει τη φαντασία του να καλπάζει, ξεχνώντας όσα υπάρχουν γύρω του. Κι όταν αυτό συμβαίνει, ο Λουκάς είναι πολύ χαρούμενος.

Όμως, ο Λουκάς δεν είναι πάντα χαρούμενος. Πάσχει από μία σπάνια πάθηση, με παράξενο όνομα, που ούτε καν μπορεί να το προφέρει.

Λόγω της ασθένειάς του, συχνά νιώθει εξαντλημένος και κάποιες φορές πονάει. Όταν συμβαίνει αυτό, σπάνια βγαίνει έξω να παίξει, κάτι που συνήθως τον στενοχωρεί και τον θυμώνει. Επίσης, τον δυσκολεύει να κάνει νέους φίλους.

Η μητέρα και ο πατέρας του Λουκά τον πήγαν σε πολλούς γιατρούς, σε πολλά νοσοκομεία. Εκείνος δεν καταλάβαινε πάντα τι έλεγαν. Το μόνο που ήθελε ήταν να είναι αρκετά καλά, ώστε να παίξει έξω όπως τα άλλα παιδιά.

Ήταν η πρώτη ημέρα του Λουκά στο σχολείο.
Ανυπομονούσε να γνωρίσει τα άλλα παιδιά.

Τότε κάθισε δίπλα σε ένα αγόρι που το έλεγαν
Στέφανο, που του πρότεινε να πάει κοντά του και να
φτιάξουν μαζί ένα σπιτάκι από τουβλάκια.

Το σπίτι που έφτιαξαν ήταν τεράστιο, και τα δυο
αγόρια ήταν πολύ υπερήφανα για την κατασκευή
τους. Μάλιστα, τα υπόλοιπα παιδιά συγκεντρώθηκαν
γύρω τους για να το θαυμάσουν.

Η πρώτη ημέρα του Λουκά κυλούσε όμορφα,
μέχρι που ήρθε η ώρα να παίξουν έξω.

«Πάμε να τρέξουμε!» πρότεινε ο Στέφανος.

«Μα, δεν μπορώ να τρέξω» απάντησε ο Λουκάς
θλιμμένα.

«Αλήθεια;» αποκρίθηκε ο Στέφανος έκπληκτος.
«Τι κρίμα, γιατί μου αρέσει πολύ να τρέχω. Τότε, θα
τα πούμε αργότερα.»

Ο Στέφανος έτρεξε προς την παιδική χαρά,

Καθώς περνούσαν οι μέρες, ο Λουκάς συχνά έμενε μέσα μόνος του, μιας και δεν μπορούσε να τρέξει με τα άλλα παιδιά. Όμως, δεν ήθελε να μάθει κανείς πόσο πολύ τον στενοχωρούσε αυτό.

Κάποιες φορές, η μητέρα και ο πατέρας του τον έπαιρναν νωρίτερα από το σχολείο, για να πάνε στο νοσοκομείο. Μια μέρα, ο Λουκάς έχασε το πάρτι γενεθλίων ενός φίλου του στο σχολείο, γιατί είχε να πάει σε ένα ιατρικό ραντεβού. Αυτό τον αναστάτωσε πάρα πολύ.

Στο σχολείο, κάποια παιδιά άρχισαν να λένε πως ο Λουκάς δεν ήταν ευχάριστη παρέα και σταμάτησαν να θέλουν να παίζουν μαζί του. Μάλιστα, μία συμμαθήτριά του δεν το κάλεσε στο πάρτι γενεθλίων της, γιατί η μητέρα της είπε πως θα ήταν καλύτερα εάν εκείνος δεν πήγαινε.

«Γιατί να τον καλέσεις, αφού δεν μπορεί να παίξει μαζί σας!» είχε πει. «Το μόνο που κάνει είναι να κάθεται σε μια γωνιά ενώ τα άλλα παιδιά παίζουν».

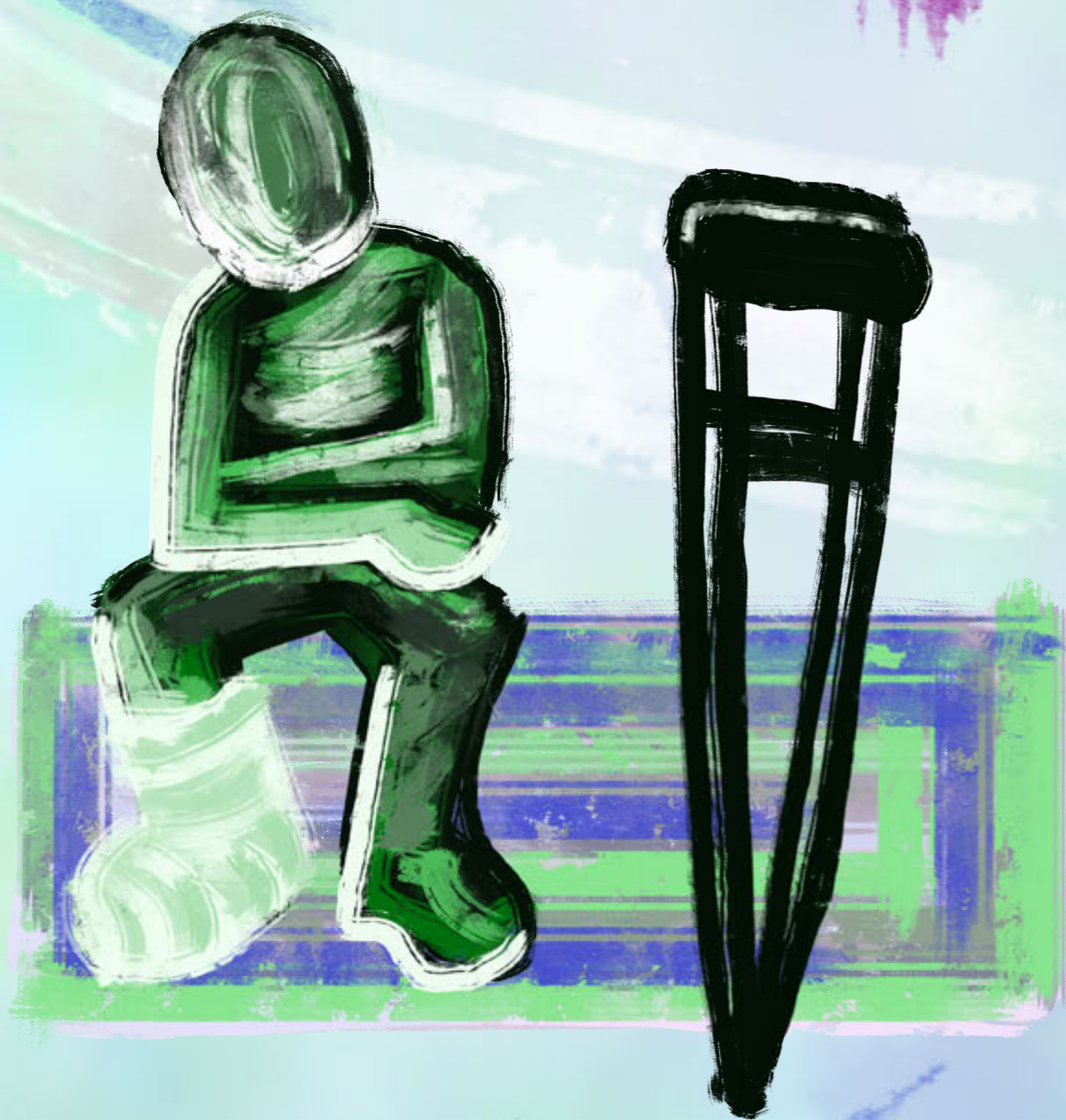
Κι έτσι, η θλίψη του Λουκά όλο και μεγάλωνε.

Αλλά μια μέρα, ο φίλος του ο Στέφανος έσπασε το πόδι του, και του το έβαλαν στον γύψο. Κάποια στιγμή, πήγε και κάθισε δίπλα στον Λουκά, και άρχισαν να χαζεύουν τα άλλα παιδιά να παίζουν. Ο Στέφανος το βρήκε αρκετά εκνευριστικό να πρέπει να είναι ακίνητος όλη την ημέρα.

«Λυπάμαι που χτύπησες» του είπε τότε ο Λουκάς. «Ελπίζω σύντομα να μπορέσεις να ξανατρέξεις.»

Λίγο αργότερα εκείνη την ημέρα, ο Στέφανος σκέφτηκε πώς θα πρέπει να ένιωθε ο Λουκάς. Συνειδητοποίησε πόσο δύσκολο θα ήταν για εκείνον να μένει μέσα, κοιτώντας τα άλλα παιδιά να παίζουν χωρίς εκείνον.

Τελικά, κατάλαβε πόσο στενάχωρο θα πρέπει να ήταν για τον Λουκά να μένει κάθε μέρα μόνος του, αλλά και πως δεν ήταν δική του επιλογή το να μην μπορεί να παίζει με τα άλλα παιδιά.

Μετά από αρκετές εβδομάδες, το πόδι του Στέφανου έδεσε, και μπορούσε και πάλι να τρέξει. Παρ' όλα αυτά, δεν ξέχασε πόσο είχε στεναχωρηθεί όσο το είχε στον γύψο. Γι' αυτό και αποφάσισε να προσπαθήσει να βοηθήσει τον Λουκά.

Πλησίαζαν τα γενέθλια του Λουκά, και εκείνος φοβόταν πως κανείς δεν θα πήγαινε στο πάρτι του, ενώ είχε προσέξει πως πολλά παιδιά τον απέφευγαν στο σχολείο.

Αυτό όμως που δεν ήξερε ήταν πως ο φίλος του ο Στέφανος του ετοίμαζε μία έκπληξη...

Την ημέρα του πάρτι, ο Λουκάς περίμενε στον χώρο με τα παιχνίδια. Υπήρχε χυμός, τούρτα και σνακ, αλλά εκείνο που έλειπε ήταν τα άλλα παιδιά!

Ο Λουκάς κοίταζε έξω από το παράθυρο, ελπίζοντας πως κάποιος θα πήγαινε. Περίμενε κάμποσο, όμως κανείς δεν πήγε. Κι έτσι, ένιωσε απίστευτη θλίψη και απογοήτευση.

Ξαφνικά, άκουσε έναν δυνατό ήχο να έρχεται απέξω. Τότε ο Στέφανος πρόβαλε από την πόρτα, ακολουθούμενος από όλα τα υπόλοιπα παιδιά της τάξης.

Τελικά, όλα πήγαν στα γενέθλια του Λουκά. Μάλιστα, είχαν πάρει μαζί τους τουβλάκια και μπογιές και μπλοκ ζωγραφικής, και έπαιξαν ένα σωρό παιχνίδια εσωτερικού χώρου μαζί με τον Λουκά.

Πριν πάνε, ο Στέφανος είχε εξηγήσει στα άλλα τα παιδιά πως του Λουκά τού αρέσει να παίζει παιχνίδια, αλλά κουράζεται πάρα πολύ εξαιτίας της ασθένειάς του. Για αυτό και είναι καλύτερα τα παιχνίδια εσωτερικού χώρου. Έτσι, μόλις κατάλαβαν τι συμβαίνει, όλα θέλησαν να πάρουν μέρος.

Τι χαρά που πήρε ο Λουκάς!

Μετά το πάρτι γενεθλίων του, ο Στέφανος συχνά πήγαινε και καθόταν δίπλα στον Λουκά στο σχολείο. Αλλά και τα άλλα παιδιά πήγαιναν και έπαιζαν παιχνίδια μαζί του μέσα. Ο Λουκάς μπορεί να συνέχισε να πηγαίνει στο νοσοκομείο, όμως δεν ένωσε ποτέ ξανά μόνος στο σχολείο.

Όταν ο Λουκάς μεγάλωσε, έγινε γνωστός ζωγράφος, και πολλοί παλιοί συμμαθητές του πήγαιναν στις εκθέσεις του, όπου έλεγαν όλο περηφάνια στους δημοσιογράφους ότι ήταν φίλος τους. Ο Λουκάς ποτέ δεν ξέχασε την καλοσύνη τους, ενώ εκείνοι έμαθαν να μην αφήνουν κανέναν άνθρωπο στην άκρη επειδή διαφέρει από εκείνους.

ΜΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ ΦΙΛΙΑΣ

Πρωτότυπη έκδοση στα Σερβικά από την
Danijela Knez και τον Ivan Dražl

Σε συνεργασία με το Rare Disease Day, αυτό το
βιβλίο έχει προσαρμοστεί από το πρωτότυπο στα
Σερβικά από το Σωματείο «“95”, Ελληνική
Συμμαχία για τους Σπάνιους Ασθενείς»

RareDiseaseDay.org